

De kamer van Janus

Sasha Grey

De kamer van Janus

2017 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *The Janus Chamber*

© 2016 Sasha Grey

© 2017 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Textcase,
Utrecht

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Foto auteur Vittorio Zunino/Getty Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3278 1

Proloog

VRAAG JEZELF EENS AF.

Als er een sleutel zou bestaan die toegang geeft tot de wereldgeheimen, zou je die dan ook niet willen gebruiken?

Als je de rijken der aarde poedeltje naakt op heterdaad zou kunnen betrappen en alle kinky en perverse gewoonten achter hun gesloten deuren kon blootleggen, zou je dan niet in de verleiding komen?

Als dat je ding is, kom dan maar met me mee.

Ik moet je wel waarschuwen: eenmaal over die drempel zal niets meer hetzelfde zijn als voorheen.

Jij zult niet meer hetzelfde zijn.

Ik kan het weten.

Het is nu bijna vier jaar geleden dat ik onder het toezien van een beeld van Pan op een verhoging werd ontmaskerd toen een van de machtigste mannen ter wereld mij als zijn gelijke erkende. Nee, niet zijn gelijke – maar gelijkgestemde, zoiets als aantrekkingskracht maar dan anders. Ik kon tegensputteren wat ik wilde, maar mijn morele kompas had me destijds op de een of andere manier naar dezelfde darkroom gebracht als DeVille. Ik kan niet ontkennen dat een deel van mij daar thuishoorde.

Een deel van mij vond het fijn zijn strot dicht te knijpen.

Een deel van mij heb ik daar achtergelaten, zwevend in een luchtruim dat de kleur draagt van zijn zuurstofarme lippen.

Een deel van mij weet dat ik niet ben zoals andere mensen, zoals Jack.

Meer zoals DeVille en de anderen in het Juliette-genootschap.

Maar het leeuwendeel van mij heeft die ervaring heel ver weg gestopt. Het is makkelijker te doen alsof er nooit iets is gebeurd – vooral omdat ik Anna daarna nooit meer heb gezien.

Ik heb al tijden niet meer aan mijn vriendin gedacht.

In het begin oefende de lege stoel achter mij in Marcus' les nog enige aantrekkingskracht op me uit. Mijn verwachtingen en hoop en mijn teleurstelling dat ze maar niet terugkwam, wogen zwaar. Dat duurde eigenlijk tot ik het haar echt ontzettend kwalijk begon te nemen.

Ik koos ervoor gefrustreerd te zijn over haar afwezigheid; ik kon me niet voorstellen dat iemand zo levenslustig als Anna kon worden uitgedoofd door een persoon die haar innerlijke vuur of haar rondingen niet kon waarderen. Zij was meer dan een reactie op genot of pijn. Opgesloten in een kooi, gebruikt voor het genot van anderen, maakte ze een ontlading van atomische proporties mee.

De manier waarop ze smeulde met ons was als kijken naar een aangestoken lontje. Je kon niet wegstijgen en als je dat wel deed, was het om de blikken van iedereen om haar heen te zien. Als maatstaf voor hoe je zelf zou moeten reageren. Hoeveel kon je prijsgeven?

Mensen zoals zij blijven niet lang in je leven.

Er is een reden waarom ze mijn telefoontjes niet meer beantwoordde. Dat moet wel.

Want waarom zou ze verdwijnen nadat ze mij een levensstijl had getoond die zij omarmde op een fundamenteeler niveau dan ik ooit had gedaan?

Was dat het? Voelde ze, diep vanbinnen, dat ik me zou afkeren,

dat ik alle herinneringen zou wegstoppen om een normaal leven met mijn Jack te kunnen leiden?

Was het haar teleurstelling waardoor ze zich van mij afwendde? Haar afwezigheid voelde als een afwijzing die erger stak dan ieder liefdesverdriet dat ik ooit had gevoeld.

Ik moest mezelf ertoe zetten om over de heerlijke vanzelfsprekendheid van onze vriendschap heen te komen. Ik dacht dat ik meer betekende voor haar dan het geval was geweest. Ik neem aan dat ze wel contact onderhield met anderen in haar leven; in haar ogen was ik niet belangrijk genoeg geweest om de telefoon op te pakken, dus koos ik ervoor haar eveneens te vergeten. Zelfs na maanden voelden onze onbezonnen en waanzinnige acties meer als dromen dan herinneringen.

Misschien waren onze belevenissen zo onwerkelijk geweest dat het makkelijker was om te doen alsof ze nooit waren gebeurd en ze voorgoed achter me te laten. Ik studeerde af en vond een baan als verslaggever bij een krant. Ik ging op in mijn leven met Jack, maar allebei hadden we het te druk. We lieten ons te veel opslokken door het werk om de daad bij het woord te voegen en onze relatie officieel te bezegelen met geloften. Het zou alleen symbolisch zijn – ik ben volledig aan hem toegewijd. Normaliteit en gemak bedekten de herinneringen aan Anna en het Juliette-genootschap met een warme deken tot het voelde alsof het iemand anders was overkomen.

Het leven gaat door. Je gaat verder en komt in ander vaarwater, vooral op die leeftijd.

Vooraf nachtelijke escapades gaan aan je voorbij.

Gebeurt dit iedereen die van wal steekt op een reis der zintuigen? Verdwijnen ze uiteindelijk allemaal zodra het gevoel te heftig wordt?

Ik denk niet vaak aan Anna. De teleurstelling is gênant.

En toch...

De waarheid wordt ongemakkelijk zodra je eens goed in de spiegel kijkt en je in elkaar wilt krimpen van wat je ziet – maar dat doe je niet, want je zou het zo opnieuw doen. Het voelde te goed. Toch kruipt de wetenschap over je huid als een laagje zeep dat je tijdens het douchen niet goed hebt afgespoeld; het houdt je vast, herinnert je er steevast aan dat je niet te veel moet bewegen als je wilt blijven negeren dat je huid te strak voelt. Alsof je zoveel meer in je hebt dat je op ieder moment uit je voegen kunt barsten.

Vier jaar is genoeg tijd om te veranderen, verschuiven en groeien. Vier jaar is genoeg tijd om herinneringen zo diep mogelijk te begraven tot ze ergens gegrift staan en je bijna kunt vergeten dat jij de persoon bent die ooit smachtte naar die beleving.

Bijna...

Is volharding ondergeschikt aan verlangen?

Worden we gedreven door onze verlangens of vormen onze verlangens onze drijfveer?

I

HET IS EEN PUBLIEK GEHEIM dat mensen die in hotels werken daar liever niet verblijven. Dat is geen unicum in de dienstverlenende sector. Mensen die op luchthavens werken hebben hun eigen verhaal. Zij zullen je altijd aanraden zelf lunch mee te nemen en nooit in het vliegtuig te eten. Ze weten iets wat jij niet weet: al het niet opgegeten vliegtuigvoedsel dat uit elke aankomende vlucht wordt gedumpt, werkt als een soort magneet voor ongedierte en kakkerlakken.

Hetzelfde geldt voor hotelmedewerkers. Als ze echt niet anders kunnen, dan verblijven ze in de grotere hotels. Hoe groter hoe beter – bij voorkeur supergrote resorts met duizend kamers of meer. Waarom?

Ze weten dat het hun enige kans van slagen is.

Ik zal het even uitleggen.

Elk hotel in de wereld heeft op een zeker moment minimaal één gast gehad die wel incheckte, maar nooit is uitgecheckt. Of beter gezegd, ze checkten wel uit maar zonder te betalen.

Als je ooit in een hotel hebt overnacht, dan weet je dat dit erg onwaarschijnlijk is tenzij het een en ander voor je werd betaald. Maar dat was hier niet het geval. We zitten dus met een paradox,

een die alleen kan worden opgelost als de persoon die de kamer betrok aan een enkele voorwaarde voldoet: hij is heengegaan.

Wetenschappers hebben er zelfs statistieken op losgelaten – het aantal mensen dat is gestorven in hotels, het aantal hotels waar dode mensen lagen. Het is dus gewoon een feit. Geen uitzonderlijke gebeurtenis, het komt zelfs vaker voor dan je zou denken. Bijna dagelijks.

Neem nou een groepje pensionado's dat op hun geheel verzorgde rondreis aankomt in een hotel. De kans dat ten minste een van hen het loodje legt is behoorlijk aanwezig. Ze trekken misschien dat ene rondje midgetgolf niet eens.

Volgens internet waren er bij de laatste telling en naar schatting wereldwijd zo'n 17,3 miljoen hotelkamers in 187.000 hotels. Dat betekent dat waar ter wereld je ook reist, in welk hotel je ook slaapt, ongeacht de classificering, of het nu hoog- of laagseizoen is, er een kans bestaat van 1 op 93 dat je het bed deelt met een dode.

Misschien vind je dat een aanvaardbaar risico, iets waarmee je best kunt leven.

Wacht.

Je weet nog niet eens hoe de persoon in kwestie is overleden.

Er zijn meerdere mogelijkheden. Ik waarschuw je alvast, het gaat van kwaad tot erger.

In de eerste plaats is er de natuurlijke dood. Hieronder vallen alle acuut fatale ziektes, virussen of superbacteriën, hartaanvallen, herseninfarcten, embolieën, bloedingen of – ben je er klaar voor? – spontane zelfontbranding.

Niet lachen – dat gebeurt. En er is niets grappigs aan als je degene bent die naderhand de rotzooi mag opruimen. Daar kom ik straks op terug.

Dan is er nog dood door pech. Wat onhandig morrelen met een elektrisch apparaat in de badkamer kan leiden tot een nare schok die fataal kan blijken. Struikelen of een onverwachte val na een

nacht doorhalen in de hotelbar kan uitlopen op ernstig hoofdletsel, een wond of een amputatie met fataal bloedverlies tot gevolg. Dat ene laatste glaasje om een cocktail van medicijnen weg te slikken voor het slapengaan kan betekenen dat het wektelefoontje de volgende ochtend onbeantwoord blijft.

Bij zelfmoord zijn er een aantal factoren, excuseer de ongelukkige zegswijze, dodelijk zeker. Eén, je weet absoluut zeker dat de dood plaatsvindt in de kamer, want het is echt onmogelijk om het raam te openen en eruit te springen. Twee, er is niet veel voorhanden in de vorm van rekwisieten, dus de gekozen uitweg is zowel creatief als effectief. En drie, het duurt een tijdje voor het lichaam wordt ontdekt. Want als je hebt besloten om jezelf van kant te maken in een hotelkamer hang je allereerst het bordje ‘niet storen’ aan de deurknop.

Tot slot kan het om een moord gaan. Het moordcijfer in hotelkamers ligt net onder het aantal moorden dat binnenshuis plaatsvindt. Ik laat de gore details over aan je eigen verbeelding. Eén ding is zeker, hoe het ook is bedoeld, moord is nooit mooi.

Laten we even stilstaan bij degene die het allemaal moet opruimen – het kamermeisje. Van alle baantjes is dat van een kamermeisje toch wel het meest ondankbare beroep dat er bestaat. Echt klotewerk.

Mensen die een plaats delict opruimen worden beschouwd als specialisten in hun vakgebied. Ze wassen het tapijt, de vloerkleden, het beddengoed en de bekleding om vlekken en geurtjes te verwijderen. Ze ontsmetten de boel volledig. Tegen de tijd dat ze klaar zijn, geloof je nooit dat daar iets is voorgevallen. Dat is de reden dat degenen die het goed doen, heel goed betaald krijgen. Zelfs de arme sukkel die opruimt na de opname van een pornofilm – ook wel kwakdweiler genoemd, hoewel nooit recht in zijn gezicht – heeft een fatsoenlijk salaris.

Een kamermeisje moet hetzelfde werk in minder tijd doen en

dat vijftien tot dertig keer per dag, iedere dag, voor een minimumloon en de fooi die zij onder het kussen vindt – zonder garantie dat het altijd geld is.

Maar als zij haar werk goed heeft gedaan, zullen twee dingen nooit in je opkomen als je voor het eerst een kamer binnenstapt. De eerste is: *wie is hier gestorven?* En de tweede: *wie heeft er voor het laatst in dit bed geneukt?*

Hierdoor kom ik op een laatste categorie in het rijtje. Een die het noemen absoluut waard is: de laatste beurt.

Als je interesse hebt in dit soort dingen – en je merkt vast dat dit in mijn geval zo is – heeft vrijwel iedere hotelmedewerker een dergelijk verhaal om, zij het met enig aandringen, te delen. Het is al zo vaak verteld dat het een beetje een broodjeaapverhaal begint te lijken. Dus vergeef me als ik het hier en daar een beetje aandik.

Dit verhaal begint met een man en een vrouw die inchecken in een hotel. Ze hebben de beste kamer geboekt: de penthousesuite. Wat hij precies doet in het dagelijks leven is niet belangrijk. Hij zou een investeerder kunnen zijn of bedrijfsadvocaat, een ondernemer of zelfs iemand die in louche zaken handelt. Je hoeft alleen te weten dat hij Binnen is – met een hoofdletter B –, dus de wereld ligt aan zijn voeten. Op zich wel prettig voor hem, want van zijn uiterlijke verschijning moet hij het niet hebben.

Als je het woord *onaantrekkelijk* een gezicht wilt geven, moet je naar deze kerel kijken: lang maar met wanstaltig overgewicht, een rossige huid, kleine varkensogen en een dunne, holle glimlach. En hij heeft, hoe zal ik het noemen, een hydratatieprobleem: hij zweet. Heel erg. Daardoor heeft hij een permanente walm om zich heen hangen. Hij riekt naar een mannentoilet dat al tijden niet meer is schoongemaakt.

Het meisje is zijn vriendinnetje – maar alleen voor die nacht, als je begrijpt wat ik bedoel – en is zo ongeveer het tegenovergestelde van hem. Ze is petit, ongeveer een derde van zijn postuur en de

verpersoonlijking van seks. Haar blonde haar valt op haar schouders in speelse Shirley Temple-krullen en omlijsten een hartvormig gezicht met volle, donzige lippen. Haar lichaam is een kunstwerk – perfect vormgegeven, als de Venus van Milo: kleine tieten die opgewekt de wereld in kijken, een slanke taille en een mooie ronde kont van het soort waar je je hele gezicht in wilt begraven.

En op dit moment, het punt waarop we het verhaal beginnen te volgen, is dat precies wat hij doet. Ze zit naakt op handen en knieën op het grote bed en hij zit achter haar, zijn gezicht tegen haar aan gepropt (een soort tweede natuur voor hem zoals je je kunt voorstellen), met zijn neus in haar bilspleet gedoken om haar geur op te snuiven als een varken op zoek naar truffels. De geur van haar kont vermengd met seks is honingzoet en vunzig tegelijk. Het maakt hem buiten zinnen.

Deze man waant zich in de hemel. Hij gaat er helemaal in op, likt zijn vingers erbij af, bij wijze van spreken. Hij kan niet geloven dat hij het met deze superlekkere griet mag doen, een vrouw die hem normaal geen blik waardig zou gunnen, nog niet eens een seconde naar hem zou kijken. Maar nog beter, ze vindt het geweldig, reageert op iedere stoot en aanraking. Tenminste, zo komt het op hem over.

Kort daarop zit ze boven op hem. Ze kreunt en steunt en rijdt, ze doet echt haar best en haalt alles uit de kast om hem te laten klaarkomen. Want in tegenstelling tot wat ze laat merken, vindt ze hem echt ranzig en wil ze niets liever dan onder de douche springen om hem van haar af te wassen. Maar die kerel wil maar niet klaarkomen.

Ze heeft een trucje dat ze alleen onder heel speciale omstandigheden inzet, als een laatste redmiddel, als niets lijkt te werken. Ze wil echt dat het voorbij is, en wel *nu*, dus besluit ze een voor-sprong te nemen en haar geheime wapen in te zetten. Het werkt eigenlijk alleen als het als een totale verrassing komt.

Ze heeft zichzelf in precies de juiste positie gemanoeuvreerd, omgekeerd schrijlings, zodat hij alleen haar kont in een perfecte vloeiende beweging op en neer ziet pompen als een goed geoliede machine in volle gang. Ze leunt helemaal voorover zodat hij het nog beter kan zien en wacht op haar teken, dat gepijnigde kreuntje dat kerels soms laten ontsnappen wanneer ze de controle verliezen. Zodra ze dat hoort ramt ze haar middelvinger recht omhoog in zijn anus. En draait.

Als het niet goed wordt getimed, is dit echt dodelijk voor de passie. Want kerels kunnen behoorlijk snel behoorlijk maf doen zodra je in de buurt komt van hun anus. Maar verras hen en ze komen klaar voor ze weten wat er aan de hand is. Na de daad praten ze nergens meer over en doen alsof er niets is gebeurd. Dat is omdat, net als hotelmedewerkers en mensen die op luchthavens werken, zij iets weet wat anderen niet weten: die kerels vonden het lekker en dat zullen ze nooit toegeven.

Ze schuift haar middelvinger tot de knokkel naar binnen, neemt het zekere voor het onzekere. Het werkt beter dan ze had verwacht. Plotseling ejaculeert hij en BAM! – zijn hart explodeert. Precies op dat moment.

Geeft meteen een heel andere betekenis aan een *simultaan orgasme*, nietwaar?

Er is nog een versie van dit verhaal. Zelfde basisscenario, met een klein verschil: een ander standje. Hij ligt boven op haar, ketst er behoorlijk op los en zij reikt achter hem langs om haar vinger in zijn gat te steken. Zijn ventiel ploft – pfiert, zoiets – en hij valt als een reusachtige grafzerk boven op haar, en... nou, de rest kun je wel raden.

Wie deze mensen waren, dat maakt niet zo gek veel uit. Hun namen worden uit het gastenboek geschrapt alsof ze nooit hebben bestaan. Er wordt een vaag maar plausibel verhaal naar buiten gebracht om ze nog enige waardigheid te gunnen en de schaamte te

besparen. Alles wordt in de doofpot gestopt. Niemand kent het echte verhaal.

Wil je weten waarom?

Omdat hotels functioneren als ambassades. Het zijn broeines-ten van stiekeme activiteiten die plaatsvinden buiten de regels van de wet. Vergaarbakken voor geheimpjes en buitenissigheden. Een plek waar alle lijken worden begraven.

Op dit moment vraag je jezelf vast af waar dit allemaal heen gaat. Goede vraag. Ik stond net op het punt om dat aan je uit te leggen.

Kijk, Inana was zo iemand die toegang had tot alles wat exclusief was. Net als die blonde was zij een pro – van een ander type pro dan die blonde. Ze deed het puur omdat ze ervan genoot, omdat ze de grenzen van vrouwelijk verlangen wilde begrijpen – om zichzelf beter te leren kennen. Ze verwierf een reputatie, werd gewild en begeerd door een aantal van de machtigste mensen ter wereld. Door die reputatie leerde ze dingen; van die geheimen en vergrijpen die hotels zo naarstig proberen te verbergen.

Misschien hield Inana werk en privé strikt gescheiden en was dit, zoals Einstein en het octrooibureau, een manier voor haar om buiten zichzelf te treden en zich onder te dompelen in iets wat volledig anders was, als bron van inspiratie.

Of misschien is er iets geheimzinnigs met dit hotel, aangezien het in geen enkele fucking browser of kaart online opduikt.

Ik weet alleen dat ze er niet meer is om het na te vertellen. Ik moet meer zien te achterhalen, want ik heb het gevoel dat haar ervaring het mijne weerkaatst en zij alle antwoorden heeft die ik over mezelf zocht.

Dit hotel, de laatste plek waar ze zou hebben gewerkt, is zo exclusief dat het in geen enkele gids en op geen enkele kaart voorkomt. Zelfs als je zou willen, kon je er geen kamer reserveren. Dat is niet zo ongewoon als het klinkt.

Dat is nog zoiets wat het hotelwezen niet wil dat je weet. Er worden overal ter wereld hotels gebouwd op geheime locaties die allesbehalve zijn wat ze lijken. Zou je uit het kamerraam kijken in zo'n hotel, dan zou je zweren dat je in Parijs, Rome, New York of Tokio bent – of welke betoverende wereldstad dan ook. In feite is het een kamer zonder uitzicht, als een oud filmdecor met foto's of schilderijen tegen de ramen, dat zich bevindt in een of andere achterbuurt in China of de Verenigde Arabische Emiraten, ver van nieuwsgierige aagjes. De kamer is een exact prototype van een hotel dat nog niet is gebouwd, zodat architecten nieuwe ontwerpen kunnen uitproberen om te voldoen aan de eisen van hun gasten.

Zo zijn er ook hele dorpen uit het Midden-Oosten nagebouwd in een verlaten deel van Louisiana en Noord-Dakota waar acteurs verkleed als autochtonen goedkope blikjes nep-Coca-Cola verkopen. Alles is tot in het kleinste detail nagebouwd zodat het kan worden opgeblazen door de nieuwste technologie. Het is een middel om nieuwe militaire snufjes te testen en te verfijnen en het risico op slachtoffers te minimaliseren, voordat ze worden toegepast in oorlogsgebied.

Deze hotels werken volgens hetzelfde principe. Minus de geweren, munitie en nepbloed. Ze bieden een middel om fouten te maken zodat ze in de echte wereld niet meer voorkomen.